PAIX LITURGIQUE

Newsletter 43 objavljen dana 10 travanj 2017

SUMMORUM PONTIFICUM, DUHOVNA OAZA ZA DANAŠNJE SVEÆENIKE

„Moramo imati hrabrosti stvarati otoke, oaze, pa i velika područja katoličke kulture u kojima će se živjeti prema Stvoriteljevoj namisli“. Benedikt XVI., 6. travnja 2006.

***

Prema kanonskom pravu svi sveæenici, dijecezanski ili redovnici, svake godine trebaju odvojiti vremena za duhovnu obnovu (kan. 276 i 719). Biskupije i razne druge ustanove jednom godišnje organiziraju duhovnu obnovu za svoje sveæenike, ali – barem kada je rijeè o dijecezanskom kleru – odabir duhovnih vježbi prepušten je svakome ponaosob. Duhovne vježbe èesto su prilika „obiènim” sveæenicima da nekoliko dana žive uz tradicionalnu liturgiju i duhovnost, a posebno – kao što je sluèaj u Francuskoj – u mirnoj tišini samostana.

Ipak, u mnogim zemljama ne postoje takve samostanske oaze pa su sveæenici koji su vezani uz izvanredni oblik rimskog obreda, ili su jednostavno njime privuèeni, primorani obratiti se ustanovama pod nadležnošæu komisije Ecclesia Dei ili Bratstvu sv. Pija X., ili se pak sami organizirati. Takav je sluèaj u Italiji gdje, na inicijativu vlè. Nuare, OP udruga *Amicizia sacerdotale Summorum Pontificum* (ASSP) (Sveæenièko prijateljstvo Summorum Pontificum) veæ sedmu godinu pruža moguænost duhovne obnove sveæenicima od kojih se neki nisu nikada prije susreli s Tradicijom.

Image: rs20170410224854_abbaye.jpg

I – 3 PITANJA ZA VLÈ. NUARU

Razgovor se odvijao u Rimu po završetku duhovnih vježbi ASSP-a (u veljaèi 2017.)

1) Vlè. Nuara, kako izgleda jedan dan duhovnih vježba?

RP Nuara: Vrlo tradicionalno, rekao bih! Ovo je veæ sedmo izdanje. Svake godine pozovemo novog sveæenika koji propovijeda o temi po svome izboru, a koja osvjetljava određeni vid sveæeniènog i duhovnog života. Sretni smo što smo ove godine u udruzi *Amicizia Sacerdotale Summorum Pontificum* mogli ugostiti osnivaèa monaha iz Nursije, o. Cassiana Folsoma, OSB koji je govorio o svetoj liturgiji kao izvoru posveæenja. Svakoga dana propovjednik održi dva nagovora, nakon treæe ure (oko 9 sati, nap. prev.) i nakon devete ure èasoslova (oko 15 sati, nap. prev.). Naši su dani organizirani oko zajedniène molitve èasoslova, od jutarnjih hvala do završne veèernje molitve. U ostatku vremena prevladava tišina. Sveæenici se tijekom cijeloga dana izmjenjuju služeæi privatnu misu na èetiri oltara koja su za to predviđena.

2) Tko sudjeluje u vašim duhovnim vježbama?

RP Nuara: Svi su sveæenici dobrodošli – bilo da su dijecezanski ili ne, da slave izvanredni oblik rimskog obreda ili ne, da su iz Italije ili iz inozemstva (ove nam se godine, na primjer, pridružio poljski misionar koji djeluje u Aziji!). Èesto dolaze dvojica sveæenika zajedno, jedan potakne drugog. Naravno, èak i kada nisu upoznati s izvanrednim oblikom obreda, svi su privuèeni tradicionalnom duhovnošæu. Za neke je to prilika da obnove svoj sveæenièki identitet, svoje zvanje. Neki èak priznaju da su zapustili praksu duhovnih vježbi, umorni od buke i površnosti duhovnih vježbi u kojima su sudjelovali. Iako je šutnju koju sudionici kod nas pronalaze ponekad teško obdržavati, ona je dragocjena pa njome napune zalihe.

3) Vidite li kakve kolektivne plodove duhovnih obnova, pored individualnih koji su im svojstveni?

RP Nuara: Prije svega htio bih reæi da je sâma ova godišnja duhovna obnova nastala kao plod motuproprija Benedikta XVI. Nakon sedam godina oèito je da plodovi toga tjedna intenzivnoga duhovnog i liturgijskog života nadilaze individualnu razinu.
Sudionici nam kažu da je ova duhovna obnova istovremeno iskustvo sveæenièke ljubavi, bratske ljubavi i duhovne ljubavi.
-Ona je iskustvo sveæenièke ljubavi jer ispunja vitalnu potrebu sveæeniènog života koja odgovara i kanonskoj obvezi sveæenika. Neki sveæenici pate zato što u duhovnim obnovama koje organizira njihova biskupija ili zajednica ne mogu naæi duhovnu hranu koja im je potrebna. Mi im osiguravamo kljuèan element u njihovu duhovnom životu zahvaljujuæi motupropriju Summorum Pontificum.
-Ona je iskustvo bratske ljubavi jer omoguæuje sveæenicima koji su èesto izolirani, napose zbog svojih tradicionalnih težnji, da se naðu sa subraæom. Za njih je to prilika da, u onome što je kardinal Sarah s pravom nazvao "snagom" tišine, podijele intenzivne trenutke molitve, razmišljanja i razmatranja. Tih nekoliko dana više nemaju dojam da su neznanci…
-Duhovna obnova je, napokon, iskustvo duhovne ljubavi jer omoguæuje sveæenicima da okrijepe, njeguju i ojaèaju svoju dušu. Za sve njih je to prilika da razbuktaju Božji dar – sakramentalnu milost koju su primili reðenjem. Na taj naèin pune spremnike apostolskog žara i, jednom kad se vrate u svoju župu ili na svoju službu, bolje služe dušama koje su im povjerene.

Image: rs20170410224703_assp2017c.JPG

Mnogi sveæenici koriste vrijeme duhovne obnove kako bi se upoznali s izvanrednim oblikom rimskog obreda.

II – RAZMIŠLJANJA PAIX LITURGIQUEA

1) Obnoviti svoj sveæenièki identitet, razbuditi sakramentalnu milost reðenja, okrijepiti se tišinom: **razlozi koji privlaèe sveæenike na duhovne obnove vlè. Nuare su i oni koji motiviraju mnoge vjernike, èesto u prekidu s vjerskom praksom, da prionu uz izvanredni oblik rimskog obreda.**
Za nas, laike, tišina svetih otajstava kako ih je Crkva stoljeæima slavila pomaže nam da ponovno pronaðemo smisao naše vjere, da obnovimo krsna obeæanja, ukratko: da odložimo staroga èovjeka kako bismo bolje mogli obuæi Krista. Dakako, ta potraga za onostranim i duhovnom hranom u raskoraku je s društvom – pa i katoliènim – koje je sve više horizontalno, materijalistièko i neposredno. Otuda potreba da se odvoji vremena za napajanje duše kroz hodoèašæa, duhovne vježbe i privatne ili javne pobožnosti koje, uostalom, obiluju među vjernicima okupljenima oko motuproprija Summorum Pontificum.

2) Sveæenici su dužni nastojati oko svetosti „jer su oni po svetom redu na nov naèin posveæeni Bogu, djelitelji Božjih otajstava u služenju njegovu narodu", kako stoji u kanonu 276. Sveæenici više od vjernika imaju obvezu redovito obavljati „vježbe" pomoæu kojih mogu bolje ispitati savjest, napraviti ispit svoga sveæeniènog života pred Bogom, oživjeti molitvenu praksu i osnažiti se u askezi i kreposnom životu. Nema sumnje da to mogu uèiniti na razlièitim mjestima i kroz razlièite duhovne obnove, **no okvir tradicionalne liturgije je, iz iskustva znamo, osobito prikladan za preispitivanje i obnavljanje vlastita života.**

3) Tradicionalna liturgija osim svojih duhovnih i doktrinarnih kvaliteta *ad extra*, odnosno prema vjernicima, ima snažnu asketsku i otajstvenu „hranjivu vrijednost" za sveæenike koji je slave. **Taj poziv na svetost i na pobožnost službenika koji prikazuje svetu žrtvu snažno je upisan u *usus antiquior* kroz mnoge molitve koje nalazimo u važnim trenucima žrtvenog prinosa** (pripremne molitve sveæenika, molitve pripreme žrtve iz prikazanja, pripremne molitve za prièest i molitve zahvale). Osim toga, kako je glavni reformator liturgije (*), mons. Annibale Bugnini, sâm priznao kada je nova misa u povojima prvi put predstavljena biskupima za vrijeme okupljanja sinode 1967., njihov je dojam bio vrlo negativan, napose zato što se mnogima èinila „osiromašenom". I to baš zbog dokinuæa tih divnih molitava.

4) Na kraju, u pozadini djela vlè. Nuare i drugih sliènih inicijativa – a pritom mislimo, primjerice, na Opus sacerdotale (Francuska), Netzwerk katholischer Priester (Njemaèka) i Confraternity of Catholic Clergy (EU, Australija, Irska i Ujedinjena Kraljevina) – nalazi se kljuèno pitanje nužne reforme dijecezanskog sveæenstva. Povijesno gledajuæi, trenuci velikih uzleta u Crkvi – poput gregorijanske reforme ili protureforme Tridentskog koncila – oblikovani su uz zahtjevnu duhovnu, asketsku i doktrinarnu obnovu klera, napose dijecezanskog, i uz pomoæ ustanova osnovanih radi pružanja takve pomoæi sveæenicima „na terenu" ili onih koje su se same reformirale u tom smislu (pritom mislimo na nebrojene bogoslovije koje su osnovali napose eudisti ili lazaristi, ali i na duhovne vježbe koje za sveæenike organizira Družba Isusova). **Danas, kada liberalna kriza nastala Drugim vatikanskim saborom nastavlja harati, taj kreposni nacrt se ponovno nalazi u pozivu na obnovu koji dolazi iz zajednica i ustanova koje žive uz izvanredni oblik rimskoga obreda.**

(*) Annibale Bugnini, *La réforme de la liturgie (1948-1975)* (Reforma liturgije: 1948. – 1975.), izdavaèka kuæa *Desclée de Brouwer*, 2015., 375 str.